

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ВІОЛІНА СИТНІК

**ВІН ЗНАЄ,
КОЛИ ТИ ПОМРЕШ**

Харків
«ФОЛІО»
2023

Пролог

90-ті роки

— Подивись, яка в мене колекція! — Маленький хлопчик років чотирьох-п'яти розкрив долоньку і показав свій скарб: кілька мініатюрних фігурок синіх бегемотиків — іграшок із «Кіндер-сюрпризів». Один спав на шезлонгу, прикрившись книжкою, інший, одягнутий у капітанську форму, віддавав честь, а третій задоволено мружився, спираючись на величезну кухарську ложку.

— Які кльові! Пограємося ними? — Дівчинка того ж віку, не чекаючи його згоди, вихопила фігурку і почала підкидати її вгору-вниз. Хлопчик кумедно зморщив носа, ніби от-от розплачеться, але не видав і звуку. Вона задоволено усміхнулася: знала, що той не зможе постояти за себе і відібрати у неї свою ж забавку.

Із-за спини долинули якісь звуки. Хлопчик боязко озирнувся в той бік і зіщулився, аж начебто змалів.

— *Не бійся, я тебе захищу!* — чітко прочеканила дівчинка.

— *Не чіпай татуся!* — викрикнув він, та було вже пізно. Подруга зірвалася з місця і полетіла з кулаками на здорованя. Той щосили ляскав по щоках жінку і термосив її, як перестиглу

грушу, а вона й не оборонялася, лише приречено стояла, зціпивши зуби. Дитя застрибнуло на спину чоловіку і замолотило руками, а за мить від сильного удару аж у стіну влипло. Хлопчик заплющив очі, і все навколо залила темрява.

1

Наші дні

Вона лежала, повернувшись до нього спиною, вдивляючись у химерне переплетіння ліній на дешевих шпалерах. Намагалася навіть не кліпати. Ні, не тому, що він почує. Зрештою, чоловік, який був поруч, добре знав, як вона зараз почувається, адже вона ніколи й не приховувала від нього своїх емоцій. Її професія вже давно навчила (чи дозволила?) різати всю правду, не надто переймаючись наслідками. Саме цього від неї й чекали — гарячих матеріалів, пікантних тем, скандальних коментарів, дошкульних глузувань з усіх та всього. Без підлещування до сильних світу цього, без панібратства з обраними, без шмарклів та розмазування гівна і називання його карамеллю. А для цього потрібна сталева воля, міцні яйця і багато злості. І звідки це взялося в жінки, яку ззаду легко сплутати з підлітком — таке ж кістляве й прудке, задержуєте та нахабне, добре, хоч підліткові прищі zostалися в минулому. Так, усі чекали від неї твердості й холодного розрахунку, тому вона просто не мала права зараз кліпнути і рознюнятися. Якщо вона хоч на секунду заплющить очі, тоді гребля прорветься і зрадливі сльози поповзуть гидотними слимаками по щоках. Вона

сильна, вона не плаче, принаймні тоді, коли хтось може це побачити. А те, що почувається зараз дешевою шльондрою, яка не вміє тримати ноги зімкнутими і спить із жонатиком, — так це він давно знає. І нащо це їй здалося? Зрозуміло, якби шалене кохання підкосило і жбурнуло прямисінько в ліжко в чужій квартирі з бридкими шпалерами, але ж ні. При погляді на нього в неї не тріпотіло серце в грудях, ноги не ставали втягненими, в животі не пурхали метелики. Просто їй був потрібний секс, щоб розслабитися чи перезавантажитися (називайте як хочете), а він був хорошим коханцем, який чомусь не міг встояти перед нею і божеволів від її коротко стриженого волосся шоколадного кольору та насмішкуватих зелених очей.

Зараз він встане, натягне на себе куплені дружиною труси, чмокне в щоку, промуркоче якусь ніжну нісенітницю і помчить до сімейного гніздечка, сподіваючись, що вона не подряпала йому плечі, бо знову доведеться брехати благовірній, начебто в чагарниках на злочинця чатував. А вона підбиратиме свою білизну і залишки честі з долівки, почуватиметься такою ж брудною, як ось оця, місцями облуплена, колись пофарбована в червоний колір підлога, як увесь цей холостяцький барліг одного з його товаришів, який використовують з однією відомою усім метою, бо жити в такому свинюшнику неможливо, так-сяк пригладить руками волосся, підітре під очима сліди від туші, що обсипалась під час любощів, проведе бальзамом по тонких губах і гримне дверима, не забувши залишити ключ під килимком, бо ж раптом ще хтось із його друзів чекає своєї черги на інтим.

Вона голосно зітхнула, і за кілька секунд відчула його пальці на своїй оголеній спині. Він ніжно, наче піаніст по клавішах фортепіано, погладжував кожен хребець. Різко втягнув повітря, насолоджуючись теплом усередині, яке поволі переростало в збудження. У неї теж мурашки пішли шкірою.

— Мала, ти як, нормально?

Вона різко ворухнула плечем, скинувши його руку, й обернулася. Крива посмішка перекосила обличчя, перетворивши на бездушну маску. Зрештою, то й була маска. Маска безжальної акули пера Регіни Осипенко.

— Ігорчику, не тиш себе марними надіями! Не такий вже ти коханець, щоб у мене ноги трусилися і я не могла встати, — мовила насмішкувато.

— Ти ж знаєш, про що я... — в голосі забриніла образа, хоч він і намагався її приховати. — Це ж ти в нас спец по всіляких мультках, накрутиш собі чогось у своїй вродливій голівоньці, мовляв, курва, спиш із одруженими мужиками. А життя... Воно, знаєш, набагато складніше... І не все в ньому чорне або біле.

— Чекай, це ти що, втішаєш мене?! — Регіна натужно розреготалася, аж луна пішла кімнатою. — Любчику, не потрібні мені твої нюні! Прибережи їх для іншої, наприклад, для своєї дружиноньки, коли вона заловить тебе, кобеляку. А таким сучкам, як я, це не потрібно. І знаєш, від оцих-от філософствувань твоя зрада благороднішою не стане, як і моє періодичне зазираання тобі в труси. І я знаю, ким я є. Епі-

тети не найприємніші, але давай називати все своїми іменами, ми ж дорослі люди. Колись це божевілля скінчиться. Просто зараз я надто слабка, щоб відмовити собі в тобі. Але це точно станеться, обіцяю. А тому вставай, упевнена, тобі вже час.

Ігор розкрив рота, щоб заперечити, та пролунав телефонний дзвінок. Коротко відповів:

— Старший слідчий Зацерківний слухає.

Деякий час він мовчки кивав головою в такт почутим словам, затим натиснув відбій і розвернувся до жінки:

— В одному ти маєш рацію: мені вже час. Маємо вбивство. Я — на місце події.

Регіна підхопилася, від чого запряне простирадло сповзло з тіла, оголивши невеличкі груди, достоту як у підлітка. В очах спалахнув вогник, у голові вже народжувалися перші рядки майбутньої статті.

— Яке вбивство? А детальніше?

Ігор засміявся, адже саме такої реакції очікував, тому тільки чмокнув її в носа. Кар'єристка, що з неї візьмеш?!

— Як-то кажуть, без коментарів, — ухилився від кинутої в нього подушки. За мить примирливо підняв руки догори і промовив:

— Насправді ще нічого не знаю. Все, мала, не маю часу, мушу їхати.

— Ігорчику, ти ж мені зателефонуєш, як буде щось відомо, так? — дивилася на нього поглядом kota зі «Шрека». — І більше нікому ні слова, ок? — покрутила в повітрі уявним

ключем у замку і викинула його за спину. — Мені потрібен шокуючо-відразливий матеріал на першу шпальту.

— Ех, куди ж я дінуся від тебе? Ти ж із живого не злізеш... — Він поспіхом натягнув одяг, впився поцілунком їй у губи і вискочив у двері, наче за ним гналися.

Регіна сповзла з ліжка, вилаялася, коли одна з пружин боляче штрикнула їй у стегно, й оголеною підійшла до кострубатого, виготовленого в найкращих радянських традиціях дерев'яного трюмо із величезним дзеркалом. Втомленим поглядом ковзнула по своєму відображенню: бліда, насторожені зелені очі, губи стиснуті в тонку риску, по кілька кульчиків у кожному вусі — привіт з підліткових років. Можна було б їх давно зняти чи прикупити щось дорожче або жіночніше, та не мала на це ані бажання, ані часу. Зрештою, їй подобалося, коли її вважали молодшою, ніж насправді, коли не сприймали за солідного суперника і списували з рахунку, а вона потім викидала коники. До того ж, із такою зовнішністю легше вписатися в якусь неформальну тусу, а там завжди вдосталь матеріалів на топові теми.

Впилася поглядом собі у вічі. Знову захотілося розридатися. «Ну, що ж ти, Регіно, робиш не так у цьому житті?! Де твоє місце? Хто ти? І, врешті-решт, чому така нездала?..» Стиснула пальці в кулак і щосили вгатила ним по своєму відображенню. Дзеркало тріснуло, перетворивши її лице на криву гримасу з вищиром замість усмішки. Руку наче хтось окропом ошпарив, на підлогу карміном закапала кров.

— От воно, твоє справжнє обличчя, Регіно Осипенко...

2

Оленка Магаляс, а простіше Магаляска, була з тих дівчат, яких називають фітоняшками. Вона з ранку до смерканку проводила час у спортзалі, підіймаючи гантелі й стрибаючи під запальну музику у вузьких легінсах та модному топику з табуном таких самих дівчаток, яким можна було не турбуватися про хліб насущний завдяки багатим і впливовим батькам, чоловікам чи коханцям. Із однаковим завзяттям крутила педалі велотренажера, киваючи головою в такт музиці з її навушників, або боксувала під наглядом тренера. Думки про струнке підтягнуте тіло та звабліві сіднички не давали ні спокійно спати, ні нормально їсти. Постійно перебуваючи на дієтах і обмежуючи себе у всьому шкідливому (читай — смачному!), Оленка все ж не могла відмовити собі в пристрасті до кави і ментолової сигаретки. І знала ж, що паління небезпечне для здоров'я, а міцну каву то хвалять, то шпетять, що їй не розбереш, чи варто з нею зав'язувати, чи ні, а все ж щоранку, спустивши стрункі ніжки на холодну підлогу, першим ділом ставила турку на плиту і, підпалюючи конфорку, схилялася до вогню із тонкою сигареткою. Глибоко затягувалася і випускала цівку диму у відчинену квартиру на кухні-студії, щоб, не дай боже, батько не занюхав, якщо йому раптом захочеться рано-вранці її навідати. Господи, їй двадцять чотири роки, вона вже давно мешкає сама, сплачує комунальні, щоправда, його ж таки грішми, сама вирішує, кого їй приводити сюди і о котрій лягати спати, а татка боїться, як у дитинстві. Лише

один спогад про його зведені в ризку волохаті брови та важкий погляд змушував хапати дрижаки. Ні, розчарувати татуся їй хотілося менш за все. Тому у своїй-таки квартирі у стилі лофт Оленка була змушена поспіхом, наче якась школярка, кайфувати з сигареткою; добре, хоч із кавою не доводилося ховатися.

— Ох, якщо мене і має щось убити в цьому житті, — жартувала із подругами дівчина, — то це буде кава і сигарета.

Компанія заливалася реготом, оцінюючи здоровий рум'янець, блискуче біляве волосся та струнку фігурку Оленки. Власне, в чомусь Магаляска мала рацію, але підтвердилося це значно пізніше.

Окрім виснажливих тренувань, Оленка більше не мала чим зайнятися. Ну, скільки там походиш по кафешках, клубках та магазинах (зрештою, шафи теж не безрозмірні!), скільки побазикаєш по телефону чи полежиш на сеансах масажу у спа-салоні? Все колись набридає. Бойфренда їй досі не пощастило завести, і не тому, що з нею було щось не гаразд, якраз навпаки. Чоловіки чомусь побоювалися вродливої і на позір самодостатньої дівчини, а тому навіть не намагалися познайомитися. А ті, які були не з лякливих (бо вже встигли прийняти для хоробрості), таке мололи, що спілкуватися з ними могли тільки жінки, які вже зовсім впали у відчай. Аби якось розвіяти самоту, довелося Оленці завести собаку — кумедного ледачого мопса Кексика, який не гірше за хлопця-нехлюя вчиняв розгардіяш і навіть устиг погризти її шалено дорогі італійські туфлі. Так, Кексик періодично вчиняв збитки в колись завжди

чистій квартирі, та водночас грів її холодні ноги, розкинувшись вночі на краю ліжка.

Така нерадісна картина була б звичною для самотньої бабці на схилі літ, а двадцятичотирирічну панянку доводила до чорної депресії. «Ну, що зі мною не так?» — вихлипувала в чотирьох стінах Оленка, обіймаючи одну із яскравих декоративних подушок на м'якому дивані кольору мокко і переглядаючи слізливі мелодрами, де все закінчувалося хеппі ендом.

У вік цифрових технологій Магаляска зовсім не вірила в інтернет-знайомства, а віртуальний флірт був для неї чимось таким далеким, як красунчик Ілон Маск та його мрії про освоєння інших планет. У соцмережах до неї постійно клеїлися і кликали заміж усілякі турки-араби, спокусившись її ідеальними формами на світлинах, та вона вперто видаляла їхні запити. Українські ж хлопці, натхненні примарною анонімністю, писали їй у приват усіляку гидоту, тому Оленка одразу відправляла їх у бан(-ю).

Та правду кажуть, що долю й конем не об'їдеш. Коли до неї попросився в друзі хлопець, на аватарці якого був зображений чоловік у профіль, що сидів на скелі, задивившись вдалечінь, Оленка одразу відчула в ньому споріднену душу. «Він такий же самотній, як і я, — промайнуло в її світлій голівці. Перевірила спільних друзів. Аж 13 штук! «Він точно крутиться в тій самій компанії, що і я, — подумала дівчина, — і лише одному Богу відомо, чому ми досі не зустрілися», — і впевнено натиснула на кнопку «Підтвердити запит».

Слово за словом, і дівчина вже котрий день пропадала за ноутом, з нетерпінням чекаючи його нових повідомлень. Говорили про спорт та здоровий спосіб життя, нові фільми і погоду за вікном, маленькі слабкості й великі мрії. Дівчина не хотіла форсувати події, але потайки мріяла про розвірт, тим паче, що вони мешкали в одному місті й, цілком можливо, ходили одними тротуарами та скуповувались у тих самих магазинах. І хоч аватарка була розмитою, і під той образ могло б підійти зо два мільйони чоловіків, Оленка іноді зазірала незнайомцям в обличчя з надією почути: «Привіт, крихітко! Впізнала мене?»

Сьогодні знову зайшла на його сторінку. Хтозна, раптом там з'явилося щось новеньке, інформація, яка могла б допомогти їй більше дізнатися про нього. Але нічого особистого, тільки всілякі перепости та дурнуваті тести. «Бідолашний, не вже він вірить у ці нісенітниці, начебто якась програма може знати, ким ти був у минулому житті чи як виглядатимуть твої майбутні діти?» На секунду довше Оленка затрималася на останньому дописі на його сторінці.

— «Дізнайся, коли ти помреш»... — проспівала вголос заголовок тесту і насмішковано мугикнула. — Замість гаяти час на дурниці, краще б запросив на побачення, — пробурмотіла Оленка, однак усупереч своїм словам тицьнула курсором на посилання.

Тест миттєво завантажився, аналізуючи її профіль, і за кілька секунд видав результат: «Оленко Магаляс, співчуваємо, але твої дні лічені. Ти помреш сьогодні, тому поспіши владнати свої справи».